

V

(Yttranden)

DOMSTOLSFÖRFARANDEN

DOMSTOLEN

Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesgerichtshof (Tyskland) den 30 augusti 2013 — Walter Jubin mot easyJet Airline Co. Ltd

(Mål C-475/13)

(2013/C 359/03)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesgerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Walter Jubin

Motpart: easyJet Airline Co. Ltd

Tolkningsfrågor

1. Kan en i nationell lagstiftning föreskriven rätt till skadestånd som avser ersättning för ytterligare resekostnader som uppkommit på grund av en inställd bokad flygning, avräknas från kompensation i enlighet med artikel 7 i förordningen⁽¹⁾, om lufttrafikföretaget har uppfyllt sina skyldigheter enligt artikel 8.1 i förordningen?
2. För det fall en sådan avräkning är möjlig: Gäller detta också för kostnaderna för ersättningstransport till flygresans slutliga bestämmelseort?
3. För det fall en sådan avräkning är möjlig: Kan lufttrafikföretaget alltid göra detta eller beror det på i vilken mån detta är tillåtet enligt nationell rätt eller den nationella domstolen finner det skäligt?
4. För det fall denna fråga ska regleras enligt nationell rätt eller den nationella domstolen ska göra en skälighetsbedömning: Ska kompensationen enligt artikel 7 i förordningen endast

kompensera för de olägenheter och den tidsspillan som passageraren drabbats av på grund av den inställda flygningen, eller ska också materiella skador kompenseras?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 (EUT L 46, s. 1)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesgerichtshof (Tyskland) den 30 augusti 2013 — Heidemarie Retzlaff mot easyJet Airline Co. Ltd

(Mål C-476/13)

(2013/C 359/04)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesgerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Heidemarie Retzlaff

Motpart: easyJet Airline Co. Ltd

Tolkningsfrågor

1. Kan en i nationell lagstiftning föreskriven rätt till skadestånd som avser ersättning för ytterligare resekostnader som uppkommit på grund av en inställd bokad flygning, avräknas från kompensation i enlighet med artikel 7 i förordningen⁽¹⁾, om lufttrafikföretaget har uppfyllt sina skyldigheter enligt artiklarna 8.1 och 9.1 i förordningen?

2. För det fall en sådan avräkning är möjlig: Gäller detta också för kostnaderna för ersättningstransport till flygresans slutliga bestämmelseort?
3. För det fall en sådan avräkning är möjlig: Kan lufttrafikföretaget alltid göra detta eller beror det på i vilken mån detta är tillåtet enligt nationell rätt eller den nationella domstolen finner det skäligt?
4. För det fall denna fråga ska regleras enligt nationell rätt eller den nationella domstolen ska göra en skälighetsbedömning: Ska kompensationen enligt artikel 7 i förordningen endast kompensera för de olägenheter och den tidsspillan som passageraren drabbats av på grund av den inställda flygningen, eller ska också materiella skador kompenseras?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 (EUT L 46, s. 1)

Talan väckt den 20 september 2013 — Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland mot Europaparlamentet och Europeiska unionens råd

(Mål C-507/13)

(2013/C 359/05)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (ombud: E. Jenkinson, S. Behzadi-Spencer och K. Beal QC)

Svarande: Europaparlamentet och Europeiska unionens råd

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- ogiltigförklara artikel 94.1 g, artikel 94.2 och/eller artikel 162.1 och 162.3 i direktiv CRD IV ⁽¹⁾,
- ogiltigförklara artiklarna 450.1 d, 450.1 i och/eller 450.1 j och/eller 521.2 i kapitalkravsförordningen ⁽²⁾,
- förplikta Europaparlamentet och Europeiska unionens råd att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förenade kungariket yrkar om ogiltigförklaring av ett begränsat antal bestämmelser i viss lagstiftning från Europaparlamentet och Europeiska unionens råd, i enlighet med artikel 263 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF). Yrkandet om ogiltigförklaring avser "CRD IV-paketet", vilket trädde i kraft den 17 juli 2013. Paketet innehåller ett nytt kapitalkravsdirektiv, direktiv 2013/36/EU, och en ny kapitalkravsförordning. Förenade kungariket bestrider endast vissa bestämmelser i dessa rättsakter, nämligen:

- i) Artiklarna 94.1 g, 94.2, 162.1 och 162.3 i direktiv 2013/36/EU (CRD IV-direktivet), vilket offentliggjordes i Europeiska unionens officiella tidning den 27 juni 2013. I enlighet med artikel 164 trädde direktivet i kraft den 17 juli 2013.
- ii) Artiklarna 450.1 d, 450.1 i, 450.1 j och 521.2 i förordning nr 575/2013 om kapitalkrav (kapitalkravsförordningen). Kapitalkravsförordningen offentliggjordes i Europeiska unionens officiella tidning den 27 juni 2013 men trädde i kraft den 28 juni 2013 i enlighet med artikel 521.1. Den ska tillämpas från 1 januari 2014 enligt artikel 521.2.

Genom de omtvistade rättsakterna har parlamentet och rådet vidtagit ett antal åtgärder avseende den rörliga ersättning som kan betalas ut till vissa anställda vid olika institutioner (kreditinstitut och värdepappersföretag, så som de definieras i artikel 4 i kapitalkravsförordningen). Artikel 94.1 g i CRD IV-direktivet har framförallt satt en gräns för den rörliga ersättning som kan betalas till vissa "väsentliga risktagare". Det här har i dagligt tal varit känt som ett "lock för bankmäns bonusar". Vidare, på grund av artikel 94.2 i CRD IV-direktivet, har EU-lagstiftningen gett den Europeiska bankmyndigheten (EBA), en myndighet som inrättats enligt artikel 114 FEUF, uppgiften att definiera det kriterium som identifierar "väsentliga risktagare" i en viss institution och att utveckla riktlinjer avseende en diskonteringsränta som kan tillämpas vid långsiktig rörlig ersättning. Artikel 450 i kapitalkravsförordningen föreskriver att institutionerna, när de individuella lönerna väl är identifierade, ska publicera vissa detaljer om dessa för allmän redovisning.

Förenade kungariket vidhåller att de omtvistade bestämmelserna ska ogiltigförklaras på följande grunder:

- i) De omtvistade bestämmelserna har en felaktig fördragsrättslig grund,
- ii) De omtvistade bestämmelserna är oproportionerliga och/eller strider mot subsidiaritetsprincipen,